

Vildåsnans nyhetsbrev

November 2012

Kära Vildåsnor!

Nu är det mörkret som härskar igen. Ljuset får man söka inifrån sig själv och hos andra. Det finns gott om ljus! Alla helgon och underbara förebilder. Bland alla heliga i Ryssland ska vi denna gång få träffa starets Isidor (starets = munk som levde i enkelhet och fungerade som andlig vägledare). Den store religionsfilosofen Pavel Florenskij skriver staretsens levnadsteckning 1908. Boken heter "Jordens salt" och finns faktiskt på svenska (översatt av undertecknad) på Artos förlag 1994. Nedan ett utdrag ur den, som behandlar starets Isidors förhållande till djur och växter. Men först lite annat.

Datum för årsmöte

Boka in den 16-17 mars i kalendern! Då träffas vi i Mariakyrkan, Hammarkullen (Göteborg) för årsmötesförhandlingar (brukar gå rätt fort), workshops och trevlig samvaro. Mer info i nästa nyhetsbrev.

Media-kollen

I början av november kom den glada nyheten att Södra Sandby församling blir köttfri! Bara vegetarisk mat ska från och med nästa år serveras i församlingens kafé. Förhoppningsvis följer fler församlingar snart efter!

<http://www.sydsvenskan.se/lund/kottfritt-i-forsamling/>

På SVT Debatt skrev Komminister Laurie Lofsvold (från Svenska kyrkan i Ronneby) den 2 november en debattartikel med rubriken "Släpp in djuren i Storkyrkans värme". Hon tycker att fler församlingar ska ordna gudstjänster med djurvälsegnelse. <http://debatt.svt.se/2012/11/02/slapp-in-djuren-i-storkyrkans-varme/>

Hon blev också intervjuad i Kyrkans tidning om detta:

<http://www.kyrkanstidning.se/inrikes/halla-dar-laurie-lofsvold>

Biskop Antje fick ge sin respons på fenomenet, som förstås inte är nytt:

http://www.svd.se/nyheter/inrikes/biskop-djur-i-kyrkan-ingen-nytt_7645326.svd

Inbjudan till release

Söndagen den 16 december kl 14 är du varmt välkommen till Medborgarhuset (Medborgarplatsen, Stockholm) för release-mingel för boken *Kärlekens väg: djurrätt och kristen tro*, av Annika Spalde och Pelle Strindlund. Prästen och författaren Annika Borg, som har skrivit förord till boken, kommer att säga några ord, författarna kommer att bli intervjuade, och det bjuds på glögg och tilltugg. Förlaget heter Back to Being.

Baksidestext:

Den här boken tar sin utgångspunkt i en inriktning som har flera tusen år gamla rötter, men som också är relevant för vår tid: kärlekens livshållning. För den som vill försöka leva efter visdomsorden ”älska din nästa” är det naturligt att också inkludera djuren i sin omsorg, menar Annika Spalde och Pelle Strindlund. Det finns inget skäl att dra en gräns vid vår egen art; kärleken tar inte slut, medlidandet räcker till både människor och andra kännande varelser.

Författarna är influerade av den kristna livstolkningen, men förutsätter inte att läsaren betraktar sig som kristen. För att utforska relationen människa–djur öser de även ur andra källor och idéströmningar, sekulära som religiösa. Resultatet är ett tankeäventyr som utmanar till etisk fördjupning och medvetna livsval.

Sagt om boken:

”Kan vi bli mer fredliga människor om vi tar bättre hand om djuren? Annika Spalde och Pelle Strindlund har skrivit en tankeväckande bok om mindre kända stråk i den kristna traditionen. De väjer inte för svåra frågor och invändningar, de utmanar utan att skuldbelägga. Boken är en hjälp för var och en som vill fördjupa sin syn på människan som en del av skapelsen. Den pekar också ut vägar för den som vill omsätta sin tro i handling.”

Cristina Grenholm, professor och direktor för teologi och ekumenik i Svenska kyrkan

Ur boken Jordens salt

Kapitel 6

I vilket för den ortodoxe läsaren berättas om fader Isidors gudalika barmhärtighet gentemot hela Guds skapelse, alla djur och allt som växer på jorden, gentemot allt, som andas liv.

Fader Isidor var barmhärtig gentemot alla, också de lägsta bland varelser. Han brydde sig inte bara om dem, som är skapade till Guds avbild, utan hade medlidande även med de stumma djuren, ja, han brydde sig om alla levande varelser. Han såg till vilda djur och fåglar och matade dem, han hade även kräldjur, grodor, möss och råttor hos sig. Och om fader Isidor var sjuk, så glömde han inte heller då bort sina små bröder, utan bad andra att mata hans familj. Även alldeles före sin död frågade han någon i en familj han var bekant med hur det stod till med deras katt. ”Nå, hur är det, har katten tillfrisknat?” ”Ja, den har tillfrisknat.” ”Ära vare Gud, ära vare Gud.”

Det hände att någon katt tog sig en fågel, som låg skadad kvar på marken. Fader Isidor böjde sig ned med möda för att omedelbart ta hand om den skadade. På så vis kunde någon liten sparv med skadad vinge bo hos fader Isidor tills den tillfrisknat.

En gång frågade man fader Isidor: ”Batjusjka, besväras Ni inte av mössen?” Staretsen log och svarade: ”Nej, inte det minsta. Jag ger dem mellanmål och kvällsmål och de sitter helt stilla. Förut hände det att de sprang fram och tillbaka i min cell, men nu när de får mat vid sitt hål har de slutat springa omkring. Nej, de stör inte alls.”

”Nu har jag fått en gäst, jag lever inte ensam längre”, sade staretsen till biskopen en gång. Biskopen tittade med frågande blick. ”En groda har flyttat hit”, förklarade fader Isidor med ett glatt leende. ”Men de springer ju sin väg”, sade biskopen. ”Jo, först sprang den sin väg, men sedan kom den tillbaka. Nu sjunger jag lite för den och pratar med den och nu stannar den.” Och verkligen på en av ”Tabors klippor” (som den uppmärksamme läsaren känner till) satt en stor groda. Fader Isidor böjde sig ned med sitt gråa skägg över den stumma varelsen, tittade med sina klara ögon rakt in i grodans ögon och sjöng för den med sin gamla röst kung Davids psalmer.

En särskilt stor kärlek hyste fader Isidor till växter, gräs, blommor och varje liten mossa som växte på jorden. Om han såg en uppgrävd växt ligga någonstans tog han hand om den, planterade den ute eller inne i någon sardinburk, som han hittat någonstans på vägen. Han handlade så för att han hade medlidande med jordens stilla och tysta barn. Av samma anledning planterade han brännässlor. Han plockade alltid upp avbrutna grenar och kvistar och satte dem i vatten.

Staretsen tillät inte heller andra att i onödan skada någon av Guds skapelser. ”En gång efter gudstjänsten hade vi samlats tillsammans hos fader Isidor”, berättade en av klosterbröderna, ”och där växte en planta, som vi utan att fråga bröt av. Fader Isidor kom ut och sade: ’Vem gjorde det?’ Den broder som var med mig sade: ’Michail bröt av den, men det var jag som uppmanade honom till det.’ ’Buga dig mot Uppståndelsekyrkan och bed’ sade staretsen. Denne satte sig på knä och bad. Sedan kallade fader Isidor honom till sig och gav honom tre karameller som tröst för att han blivit tillsagd så strängt. Och fader Isidor tog hand om plantan och vattnade den.”

Ja, sådan var starets Isidor. Och visst kan vi inspireras av honom idag!

Hösthälsningar till er alla från styrelsen

genom Anna Smidhammar

Vildåsnans styrelse 2012-2013

Annika Spalde, ordförande, annika.spalde@gmail.com, 076-246 19 94

Anna Smidhammar, kassör och kontaktperson, 0736-3194 44

Martin Smedjeback, smedjeback@gmail.com, 070-257 90 97

Ellen Skånberg, ellen.f.skanberg@gmail.com, 070-260 47 70

Anna Jagell, anna.jagell@gmail.com, 073-773 87 52